

Tre heste og 60 biler

HER er tre heste og 60 biler på gården, og selvom landbruget er blevet mekaniseret i de senere år, er den mekaniske overvægt alligevel for stor i dette tilfælde.

Men det er ikke almindelige motorkøretøjer af den slags, man skal vente at se hverken på vejen eller marken. Det er veteranvogne, der nok kan få tænderne til at løbe i vand på enhver, der interesserer sig bare den mindste smule for gamle biler eller fin mekanik.

I foråret åbnede Børge Kaa et „Trafik-historisk Museum“ i Annisse ved Helsingør i Nordsjælland. Hvis vejen falder forbi, er det bestemt værd at kigge indenfor. Bedre veteranbiler findes ikke her i landet, heller ikke når man sammenligner med samlingerne, der allerede findes på Ålholm og Egeskov.

25.000 besøgende

Børge Kaa, vognmaler fra Lyngby, har ingen herregård at gemme vognene i. Han har lejet en gammel bondegård, hvor jorden var bortforpagtet og bygningerne stod tomme, til museum. Og han er kommet godt igang. I sommerens løb har han haft 25.000 besøgende. Slet ikke dårligt, siger han, men endnu ikke nok til, at familien kan leve af det. Men det skal nok komme, når folk opdager, hvad vi har at byde på. Indtil da begynder konen og jeg at arbejde som vognmalere igen til vinteren. Så får vi til de daglige fornødenheder og endda tid til at pusle med de gamle vogne.

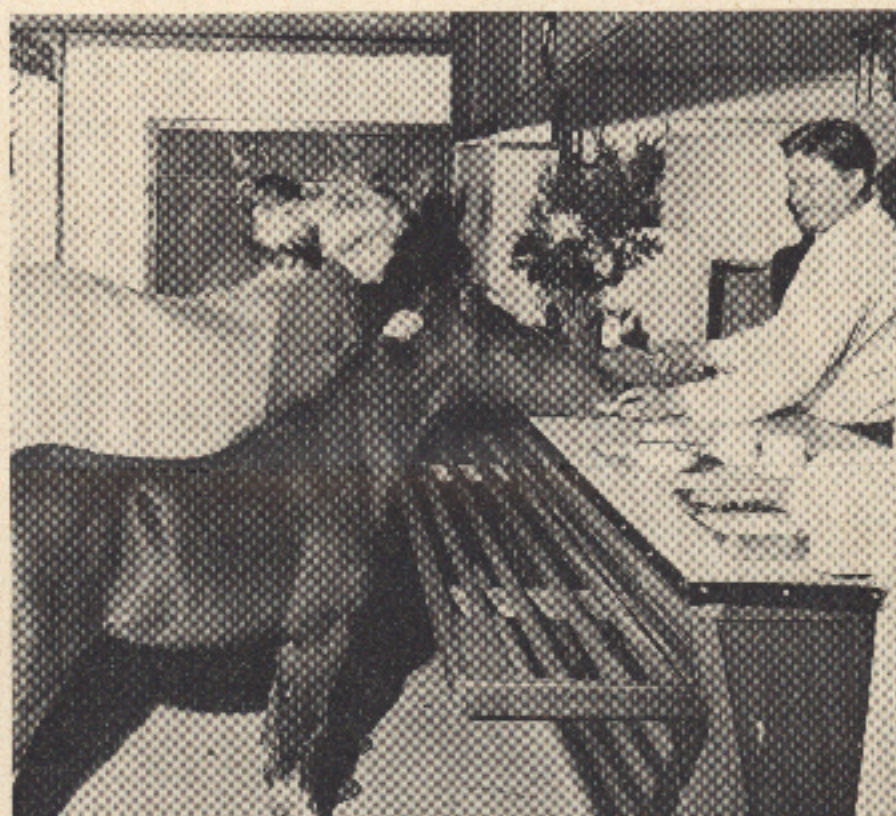
Børge Kaa's store interesse er gamle biler, men han tager andre ting med i samlingerne, gamle cykler fra væltepetere og fremefter, og gamle motorcykler, brandbiler, busser, ja, selv en damptrølle.

Min mor havde en Ford T

Det er en interesse, jeg har helt fra barndommen, fortæller han til METAL. Hjemme havde min mor en gammel Ford T, som efterhånden var blevet lidt astmatisk. Mine brødre og jeg fik lov at lege i den, lige til den blev solgt i 1938.

Så kom krigen, og det var ikke særlig aktuelt at interessere sig for biler, men åbenbart har det ligget i mig: For da jeg i 1948 faldt over en gammel Ford T, kunne jeg simpelthen ikke lade være at købe den. Jeg solgte den kort efter til en køber i Sverige. Det har ærgret mig siden. Men i alle tilfælde, interessen fra barndomsårene var vakt tillive, og i 1950 købte jeg igen en Ford T —

Slet ikke dårligt, siger Børge Kaa om de 25.000 betalende gæster, han i åbningssæsonen i år har haft på sit trafikhistoriske museum i Nordsjælland. Men alligevel for lidt til, at vi kan leve af det, så konen og jeg tager fat som vognmalere igen til vinter. WALTHER HJULER har besøgt museet og fortæller her om de mange veteranbiler, der nok kan få tænderne til at løbe i vand på enhver, der interesserer sig bare den mindste smule for mekanik.

Cafeteria'en i det trafikhistoriske museum er indrettet i den gamle svine- og hestestald — til sørg for gårdens tre heste, der ikke rigtig kan forstå, at de ikke længere har noget der er gær. Men de kommer på besøg, og det hænder, at der så falder en sukkerknald af ved skranken.

og fortsatte med at købe. I dag har jeg 12 af dem. Jeg elsker dem simpelthen. Da jeg begyndte, var der ingen, som interesserede sig for dem. De kunne fås for et halvt hundrede kroner. Den sidste jeg købte, en rigtig gammel bryllupskaret med evig sne på taget, blev den dyreste vogn, jeg har købt. 2500 kroner. En sliv pris for en bil fra 1921.

Tandlæge, der er bidt

Børge Kaa har sat noget ind på sin hobby: Jeg har en vognmalerforretning i Bagsværd, men den har jeg forpagtet ud. Det giver 12.000 kr. om året, lige nok til at konen og jeg turde gå igang heroppe, fortæller

han. Jeg gik i kompagni med en kammerat, tandlæge Kaj Bach i Frederiksværk, som er lige så bidt af gamle biler som jeg selv, og vi har haft en herlig tid med at bygge museet op. Men det har også været et slid.

200 timers arbejde

Nok kan man være heldig at finde en gammel karet i en eller anden afkrog, men det er ikke straks nogen museumsgenstand. Den skal arbejdes igennem. 20 timers arbejde slipper man aldrig med, det er nærmere 200 timer, før en vogn er så meget restaureret, at vi kan udstille den.